

ἅγιον ἔθνος τοῦ Θεοῦ, μετεφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα, « Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν, ὅτε ἐνεθυμήθημεν τὴν Σιών » — Ψαλμ. ρλζ

Πλὴν καίτοι τὸ στέμμα ἀνειράπη, τ. ἔ. καίτοι ἡ **ἐξουσία** ὅπως αὐτοκυβερνῶνται ἀφηρέθη ἀπ' αὐτῶν, τὸ δικαίωμα ὁμως τοῦ ἄρχειν, τὸ ἐν τῇ ἀρχικῇ ὑποσχέσει τοῦ Θεοῦ διαλαμβανόμενον (τὸ σκῆπτρον), δὲν ἀφηρέθη. Καίτοι δὲ παγκόσμιος κυριαρχία ἐδόθη εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορα καὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτοῦ, ὡς τοῦτο παρίσταται ἐν τῷ ὁράματι τῆς μεγάλης εἰκόνης, καὶ τῶν τεσσάρων μεγάλων θηρίων, ἐν τοῦτοις αὕτη ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ μόνον ἐπὶ ὠρισμένην τινὰ χρονικὴν περίοδον. Ἡ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ ἀρχικὴ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ δέον νὰ ἐκπληρωθῇ—τὸ στέμμα ἀφηρέθη, ἀλλὰ τὸ σκῆπτρον παρέμεινεν ἕως οὗ ἦλθεν ὁ Σηλώ. Τοῦτο δὲ ὑπεδείχθη μάλιστα καὶ ἐν τῇ κατὰ τοῦ Σεδεκίου ἀποφάσει: « Σήκωσον τὸ διάδημα, καὶ ἀφαίρεσον τὸ στέμμα—θέλω ἀνατρέψει αὐτό, ἕως οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει, καὶ εἰς τοῦτον θέλω δώσει αὐτό ».

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ γενομένη διαθήκη ὑπέσχετο τὴν κυβέρνησιν καὶ εὐλογίαν τοῦ κόσμου διὰ τοῦ σπέρματος, ἡ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, τὰ τέκνα τοῦ Ἀβραὰμ, γενομένη διαθήκη τοῦ Νόμου περιέστελλε καὶ περιώριζε τὴν Ἀβρααμικήν ἐκείνην Διαθήκην, οὕτως ὥστε μόνον ὅσοι ἠθέλον τελείως ὑπακούσει τὸν νόμον ἠδύναντο νὰ προβάλλωσιν ἀξίωσιν, ἢ ἔχωσι δικαίωμα ἐλπίδος πρὸς συμμετοχὴν ἐν τῇ κυβερνήσει καὶ εὐλογίᾳ τῇ ὑποσχομένῃ ἐν τῇ Ἀβρααμικῇ Διαθήκῃ. Ἡ γνῶσις τοῦ γεγονότος τούτου ἤγαγεν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς αἰρέσεως τῶν Φαρισαίων, οἵτινες ἠξίουσαν δι' ἐκπληροῦσι πᾶσαν διάταξιν τοῦ Νόμου ἀπταιστως, οἵτινες εἶχον πεποίθησιν εἰς ἑαυτοὺς δι' ἣσαν δίκαιοι, καὶ περιεφρόνουν τοὺς ἄλλους ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς «τελῶνας καὶ ἁμαρτωλούς», ἑαυτοὺς δὲ «τέκνα Ἀβραὰμ», καὶ κληρονόμους τῆς ἐπαγγελθείσης κυριαρχίας, ἣτις μέλλει νὰ εὐλογήσῃ τὸν κόσμον.

Ἡ σαφὴς καὶ ἔντονος διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διηνθύνειο κατὰ μέρος κατὰ τῶν πλανῶν τῶν

Φαρισαίων, οἵτινες ἐφαντάζοντο ὅτι ἡ παρ' αὐτῶν ἐπιμελής ἐκτέλεσις τινῶν ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν τελειῶν τοῦ Νόμου ἦτο πλήρης συμμόρφωσις πρὸς τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδασκεν, ὅτι πάντες οἱ Χριστιανοὶ γνωρίζουσιν ἤδη, ὅτι ὁ Νόμος, ἐν τῇ ὁλότητι του θεωρούμενος, τυγχάνει τόσον μεγαλοπρεπῶς **ἐντελής**, ὅ δὲ ἄνθρωπος τόσον πεπιτωκῶς καὶ **ἀτελής**, καὶ τόσον περιεστοιχισμένος ὑπὸ πειρασμῶν ἐξωθεν, ὡς ἐπίσης ὑπὸ ἀδυναμιῶν ἐσωθεν, ὥστε οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ τηρήσῃ τὸν Νόμον τελείως, οὐδὲ νὰ ἔχῃ ἐπομένως ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἀβρααμιαίας Διαθήκης. Αἱ κατὰ τοῦ Φαρισαϊμοῦ ἐπικρίσεις τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐννοηθῶσιν ὡς ἀντιρρήσεις κατὰ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν ὅπως τηρήσωσι τὸν Νόμον ἀπταιστως· οὐδὲ ἐμέμφετο αὐτοὺς διότι ἀπειτύγγανον νὰ τηρήσωσι τὸν νόμον τελείως, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς τῶν ἀτελῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ πράξῃ, ἀλλ' ἐμέμφετο αὐτοὺς ἐπὶ ὑποκρισίᾳ, ὡς ἐξαπατῶντας ἑαυτοὺς καὶ ἄλλους διὰ προσποιητῆς τινος τελειότητος καὶ ἀγιότητος, αἵτινες, ὡς οἱ ἴδιοι καὶ ἄλλοι ὡσαύτως ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν, συνίσταντο ἀπλῶς εἰς ἐξωτερικοὺς καθαρισμοὺς, ἐνῶ αἱ καρδίαι αὐτῶν διετέλουν εἰσέτι ἀκάθαρτοι καὶ μὴ ἀνακαινισμένοι. Ἐπέκρινεν αὐτοὺς ὡς ἔχοντας ἀπλῶς μορφὴν εὐσεβείας, καὶ λατρείαν τῶν χειλέων, ἐνῶ αἱ καρδίαι αὐτῶν ἀπεῖχον μακρὰν τοῦ Θεοῦ. Οὕτως ὄθεν, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ ὁ Παῦλος διεκήρυξαν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν **ἐτήρησε** πράγματι τὸν Νόμον, οὐδὲ **ἠδύνατο** νὰ τηρήσῃ αὐτὸν τελείως (Ἰωάν. ζ. 19. Ρωμ, γ'. 20), καίτοι θὰ ἠδύναντο νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τελειότεραν τήρησιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ νόμου, παρ' ὅτι τότε οὗτοι κατώρθουν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν οὐχὶ μόνον διεκήρυξεν ἐν λόγοις τὴν πλήρη σπουδαιότητα τοῦ Νόμου ὡς ἐγκειμένην εἰς τὸ « Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύει σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν », ἀλλ' ἐπραγματοποίησε ταῦτα διὰ τῆς πλήρους ἑαυτοῦ παραχωρήσεως εἰς τὸ θέλημα καὶ τὴν βουλὴν ἢ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ,

ἀποφυγὼν τὸ νὰ ἔχη οἷονδήποτε σχέδιον ἢ φιλοδοξίαν ἰδικήν του, ὡς καὶ πᾶσαν φιλαντίαν, — καὶ ἐκτελέσας τελείως καὶ ἐγκαρδίως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐξ ὅλης αὐτοῦ τῆς καρδίας, διανοίας ψυχῆς καὶ ἰσχύος, ἀγαπήσας δὲ τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτόν· — καὶ ταῦτα πάντα μέχρι θανάτου.

Ἐκπληρώσας οὕτω τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου — διὰ τελείας ὑπακοῆς, ὁποῖαν οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀτελῶν μελῶν τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ — ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἐγένετο κληρονόμος πασῶν τῶν εὐλογιῶν τῶν ὑποσχεθεισῶν ἐν τῇ Διαθήκῃ τοῦ Νόμου, τῇ γενομένῃ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ ἐν τῷ Ὅρει Σινᾶ, καὶ ἀπεδείχθη οὕτως ὅτι Αὐτὸς ἦν **ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ**, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁλόκληρος ἡ πρὸς τὸν Ἀβραάμ ἐπαγγελία ἐφαρμόζεται. Οὕτως ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξησφάλισεν εἰς ἑαυτόν τὸ σκῆπτρον (τὸ ὑποσχεθὲν δικαίωμα ἢ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐπὶ γῆς κυριαρχίας), ὅπερ εἶχεν ἀπ' αἰῶνων ὑποσχεθῆ ὅτι ἠθέλεε δοθῆ εἰς τινα ἄξιον νὰ λάβῃ αὐτό, καὶ καταγόμενον ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα καὶ τῆς πατριᾶς τοῦ Δαβίδ. Τὸ μέγα βραβεῖον διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰσραὴλ ἠλπίζεν, ἠγωνίζετο καὶ ἐπεπόθει ἐπὶ αἰῶνας, ἐκτιήθη τέλος ὑπὸ τοῦ Λέοντος (τοῦ Ἰσχυροῦ) τοῦ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα. Ὁ Σηλῶ, ὁ μέγας εἰρηνοποιός ἦλθεν: Αὐτὸς ὅστις οὐχὶ μόνον ἔκαμεν εἰρήνην διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ του, ὅποτε ἀπελύτρωσε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς δικαίως ἐπὶ πάντων ἐπικειμένης καταδίκης τοῦ θανάτου, ἀλλ' ὅστις, ἐπίσης, ὅποταν ἀναλάβῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν καὶ βασιλεύσῃ, Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, θέλει ἀνατρέψῃ πᾶσαν ἀδικίαν κακίαν καὶ ἁμαρτίαν, καὶ ἐγκαταστήσει τὴν εἰρήνην ἐπὶ ἀσφαλοῦς βάσεως τῆς δικαιοσύνης. Αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἄρχων τῆς Εἰρήνης.

Ὅποτιαν τὸ σκῆπτρον (τὸ δικαίωμα) τὸ ὑπὸ τὴν Διαθήκην περιῆλθεν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ Διαθήκη ἐκείνη τοῦ Νόμου ἔληξε· διότι πῶς ἠδύνατο ὁ Θεὸς νὰ ἐξακολουθῇ προσφέρων εἰς ἄλλους, ὑφ' οἷουσδήποτε ὅρους, τὸ παρὰ τοῦ Σηλῶ κερδηθὲν βραβεῖον; Ἐπομένως, ὡς ὁ

Ἀπόστολος διακηρύττει, «Ὁ Χριστὸς ἐξήλειψε τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, ἔθετο πέρας εἰς τὸν Νόμον (τὴν Διαθήκην) προσηλώσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ — Ρωμ. ι'. 4. Κολοσ. β' 14.

Τοιοῦτοτρόπως «ὁ ἄρχων τῆς Εἰρήνης» ἐξησφάλισεν εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους τὴν τε συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν των, καὶ ἰδρύσατο αἰώνιον βασιλείαν ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς δικαιοσύνης, τοιαύτην οἶα οὐδαμῶς ἄλλως ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ. Οὕτω δὲ ἐξεπληρώθη ἡ πρόρρησις «Δὲν θέλει ἐκλείψει τὸ σκῆπτρον ἐκ τοῦ Ἰούδα, οὐδὲ νομοθέτης ἐκ τῶν ποδῶν (τῆς ὁσφύος) αὐτοῦ, ἕωσοῦ ἔλθῃ ὁ Σηλὼ». Τότε τὸ σκῆπτρον ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ Ἰούδα, δοθὲν εἰς «τὸν Λέοντα [τὸν Ἰσχυρόν, τὸν ὑπερηφωμένον Κύριον τῆς δόξης] τὸν ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα», ὅστις ἤδη κατέχει τὸ σκῆπτρον τοῦτο (ἢ τοὺς τίτλους τῆς ἐξουσίας) ὡς Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων.

Καὶ μετὰ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίας, ὁπότε τινὲς ἐπέστρεψαν καὶ ἀνωκοδόμησαν τὸν Ναὸν καὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως, οὗτοι ἦσαν ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐξετίμων τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες «προσεδέχοντο τὴν παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ». Οὗτοι περιεστοίχισαν τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ἐνθυμούμενοι τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ ὅτι ὁ Νομοθέτης, ὁ Ἐλευθερωτής, ὁ μέγας Σηλὼ ἢ Εἰρηνοποιος, ἤθελεν ἔλθει ἐν τῇ φυλῇ ἐκείνῃ. Πλὴν φεῦ! ὁπότε ὁ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ ποιήσας εἰρήνην καὶ διαλλαγὴν εἰρηνοποιὸς ἦλθεν, οὗτοι περιεφρόνησαν καὶ ἀπέρριψαν αὐτόν, ἅτε προσδοκῶντες οὐχὶ μέγαν τινὰ Ἀρχιερέα, ἀλλὰ μέγαν τινὰ στρατηγόν.

Ὁ Σηλὼ λαβὼν τὸ σκῆπτρον καὶ «πᾶσαν ἐξουσίαν» εἰς τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, ἔνεκα τῆς μέχρι θανάτου ὑπακοῆς του, θέλει πράγματι εὐλογῇ τὸν Ἰσραὴλ πρῶτον — ἀλλ' οὐχὶ τὸν κατὰ σὰρκα Ἰσραὴλ, διότι δὲν εἶναι πάντες ἀληθεῖς Ἰσραηλῖται ὅσοι ὀνομάζονται κατὰ σὰρκα τοιοῦτοι (Ρωμ. θ'. 6.) Ὁ Σηλὼ, ὁ κληρονόμος, ἐκζητεῖ καὶ εὗρίσκει τέκνα Ἀβραὰμ κατὰ πνεῦμα — τοιοῦτους οἵτινές εἰσι μέτοχοι τῆς τε πίστεως καὶ ὑπακοῆς τοῦ Ἀβραὰμ — ἕκ τε τῶν φυσικῶν τοῦ Ἀβραὰμ

ἀπογόνων καὶ ἐκ τῶν Ἑθνικῶν, ὅπως οὗτοι ὥσε λαὸς ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ (Πράξ. ιε . 14.) «**Μετὰ δὲ ταῦτα**», [ἀφοῦ ἡ περισυλλογὴ τῆς ἐκλεκτῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας συμπληρωθῇ — κατὰ τὸν θερισμὸν ἢ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅποτε λήγουσιν οἱ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν], θέλει ἐπιστρέψει ἐκ νέου τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐνοίαν του, καὶ θέλει ἀνοικοδομήσει τὰ κατεστραμμένα τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τέλος πάσας τὰς φυλὰς τῆς γῆς, ἐπὶ καλλιτέρων βάσεων παρ' ὅτι ποτὲ ἀνέβη ἐπὶ ἀνθρωπίνην καρδίαν νὰ φαντασθῇ. Αὐτὸς ὅστις ἤδη κατέχει τὸ σκῆπτρον — «εἰς ὃν καὶ ἀνήκει» τοῦτο ἵνα ἐξουσιάσῃ — θέλει λάβει ἐπίσης τὸ στέμμα εἰς τὴν λῆξιν τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν, «καὶ εἰς Αὐτὸν θέλει εἶσθαι ἡ ὑπακοὴ τῶν λαῶν» (Γένεσ. μθ' . 10). Τὸ σκῆπτρον, ἢ τὸ δικαίωμα «πάσης ἐξουσίας ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς», ἐδόθη εἰς Αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάστασίν Του, ἀλλ' ἀναμένει τὸν ὠρισμένον καιρὸν τοῦ Πατρὸς — τὸ πέρας τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν — πρὶν ἀναλάβῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ἀρχίσῃ τὴν ἐνδοξον αὐτοῦ βασιλείαν. — Ἰδε Ἀποκλ. ια' . 17, 18.

Ἔχετε ἤδη ὑπ' ὄψιν τὴν ἤδη εὐρεθεῖσαν χρονολογίαν, ἀφ' ἧς ἄρχονται οἱ Καιροὶ αὐτοὶ τῶν Ἑθνῶν — δηλ. τὸ 606ον ἔτος Π. Χ. — ἐνῷ προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτυριῶν δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἡ διάρκεια αὐτῶν οὕσα 2520 ἔτη, καὶ τὰ ὁποῖα λήγουνσι κατὰ τὸ ἔτος 1914 Μ. Χ.

Δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν νὰ εὕρωμεν τὴν δῆλωσιν ταύτην ἐκτιθεμένην ἐν τῇ Γραφῇ τόσον αὐτολεξεί. Ἐὰν οὕτως ἐξετίθετο, ἤθελε γνωσθῇ πρὸ τοῦ ὠρισμένου πρὸς τοῦτο χρόνου. Ἀλλ' αὕτη παρέχεται εἰς τρόπον ἀποκρύπτοντα ταύτην «ἕως τοῦ ἐσχάτου καιροῦ» — Δανλ. ιβ' . 4, 10.

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν «Ἱερουσαλὴμ ἔσται πατομένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρις οὗ πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν», οὐχὶ μόνον ὑπαινίσσονται ὅριον τι καὶ ὠρισμένην χρονικὴν περίοδον Ἑθνικῆς κυριαρχίας, ἀλλ' ὑποβάλλουσιν ὡσαύτως τὴν ἰδέαν ὅτι, καίτοι ὅ τε πνευματικὸς ὡς καὶ ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ διετελέσαν ὑποτελεῖς εἰς τὰς Ἑθνικὰς αὐτὰς ἐξουσίας, ἐν τούτοις οἱ «καιροὶ» οὗτοι συνέχονται τρόπον τινὰ πρὸς τὴν ἐπίγειον πόλιν, τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὸν κατὰ

σάρκα οἶκον τοῦ Ἰσραήλ, καὶ μετρωνται ἐπ' αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἐπέρχεται ἡ σκέψις — Δὲν ἐνδέχεται ὥστε ὁ Θεὸς νὰ ἔχη προεῖπει τι περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραήλ, τὸ ὁποῖον ἤθελε παρὰσχει ἡμῖν τὸ ἀκριβὲς μέτρον τῶν «καιρῶν» αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Κύριος ἡμῶν; Τοῦτο δὲ καὶ συμβαίνει.

Στρέφοντες ἤδη εἰς τὸ Λευϊτικὸν εὐρίσκομεν ἀναγραφόμενας εὐλογίας καὶ κατάρας ἐπιγείου καὶ προσκαίρου τινὸς χαρᾶς κατῆρος. Ἐὰν ὁ Ἰσραήλ ἤθελεν ὑπακούσει πιστῶς τὸν Θεόν, ἤθελεν εὐλογηθῇ ὑπὲρ πάντα τὸ ἔθνη, ἐὰν δ' οὐχί, ὠρισμένα δεινοπαυήματα ἤθελον ἐπέλθαι ἐπ' αὐτῶν. Τὸ συμπέρασμα δ' ἐκτίθεται ὡς ἑξῆς: «Θέλω περιπατεῖ μεταξύ Σας, καὶ θέλω εἶσθαι Θεὸς Σας, καὶ σεῖς θέλετε εἰσθε λαὸς μου ἄλλ' ἐὰν δὲν μοῦ ὑπακούσητε, καὶ δὲν ἐκτελῇτε πάσας ταύτας τὰς ἐντολάς μου,..... θέλω στήσει τὸ πρόσωπόν μου ἐναντίον Σας, καὶ θέλετε φονευθῇ ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν Σας' καὶ ἐκείνοι οἵτινες σᾶς μισοῦσι, θέλουσι σᾶς ἐξουσιάσει». «Καὶ θέλετε σπείρει τὸν σπόρον Σας εἰς μάτην, διότι οἱ ἐχθροὶ Σας θέλουσι τρώγει αὐτόν». **«Καὶ ἐὰν μέχρι τούτου δὲν μοῦ ὑπακούσητε, ΘΕΛΩ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΕΙΣ ΕΣΑΣ ΕΠΤΑΠΛΑΣΙΟΝ** (ἐπὶ καιρῶν) **ΤΙΜΩΡΙΑΝ** διὰ τὰς ἁμαρτίας σας» — Λευϊτ. κατ. 12, 14, 16, 17, 18, 24, 28.

Ἡ ἀπειλὴ τῆς **ἐπταπλασίου** ἢ τῶν «ἐπὶ καιρῶν τιμωρίας, μνημονεύεται τετράκις. Αἱ διάφοροι τιμωρίαι αἱ πρὸ τῶν «ἐπὶ καιρῶν» μνημονευόμεναι, ἀναφέρονται εἰς τὰς διαφόρους αἰχμαλωσίας τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, Μωαβιτῶν, Μαδιανιτῶν, Φιλισταίων κλπ. κλπ., κατὰ τὴν διάρκειαν πασῶν τῶν ὁποίων ἡ ὑπὲρ αὐτῶν μέριμνα τοῦ Θεοῦ δὲν ἔπαυσεν. Ἡ πρὸς αὐτοὺς πολιτεία τοῦ Κυρίου ἦν «διδασκαλία ἐπὶ διδασκαλίαν, στίχος ἐπὶ στίχον, ὀλίγον ἐδῶ, ὀλίγον ἐκεῖ»· καὶ ἐν τούτοις διεφύλαττεν αὐτούς· ὅποταν δ' οὗτοι μετενόουν καὶ ἐβόουν πρὸς αὐτόν, εἰσήκουεν αὐτῶν, ἀπεκρίνετο, καὶ ἠλευθέρωνεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν' (Κριταὶ γ', 9, 15). Ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ παιδεῖαι ἐκείναι ἀπέτυχον, ἐφήρμοσε τέλος ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἀπειληθέντας «**ἐπὶ καιροῦς**». Τὸ στέμμα ἀφηρέθη ἀπ' αὐτῶν ἅπαξ διὰ παντός, καὶ ὁ Ἰσραήλ, ὡς καὶ σύμπας ὁ κόσμος, καθυπε-

τάχθῃ ὑπὸ τὰς θηριώδεις ἐξουσίας ἐπὶ «ἐπτὰ καιροῦς». Οὕτω δὲ ἐπισυνέβη εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν προειδοποίησιν τοῦ Κυρίου—«Ἐὰν μέχρι τούτου [τῶν προηγηθεισῶν παιδείων] δὲν μοῦ ὑπακούσητε, θέλω ἐπιβάλλει εἰς ἑσᾶς «ἐπταπλάσιον τιμωρίαν».

Ἡ συνέχεια τοῦ λόγου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ἐπταπλασία [ἐπτὰ καιρῶν] τιμωρία ἐπὲ πλεόν, (ἐπιπροσθέτως ταῖς λοιπαῖς) ἀπαντᾷ ὡς ἀπειλή, ὑποδηλοῖ ὅτι οἱ καιροὶ οὗτοι ἐνέχουσι τελικὴν καὶ ἀποφασιστικὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ τιμωρίαν, ἀφοῦ αἱ λοιπαὶ ἐπ' αὐτῶν παιδεῖαι δὲν ἐπέιυχον τὴν ὀριστικὴν διόρθωσίν των. Ἡ τιμωρία αὕτη τῶν ἐπτὰ καιρῶν θέλει ἔχει ὡς ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα τὸ νὰ ταπεινώσῃ αὐτοὺς τελείως ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, παρασκευάζουσα αὐτως αὐτοὺς ὅπως λάβωσι τὰς εὐλογίας Αὐτοῦ. Οἱ ἐπτὰ αὐτοὶ καιροὶ ἀναφέρονται ἐπομένως εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου οἱ Ἑθνικοὶ ἠθελον ἄρχει ἐπ' αὐτῶν· τὴν δὲ περίοδον ταύτην τῶν ἐπτὰ καιρῶν, ἀναμφιβόλως, εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Κύριος ἡμῶν ὁμιλῶν περὶ «τῶν καιρῶν τῶν Ἑθνῶν».

Ὁ χρόνος, καθ' ὃν αἱ μικρότεραι αἰχμαλωσίαι καὶ παιδεῖαι ἔδωκαν θέσιν εἰς τὴν τελικὴν καὶ μεγάλην ἐθνικὴν αὐτὴν παιδείαν τῶν «ἐπτὰ καιρῶν», ἦτο, ὡς ἤδη κατεδείξαμεν, ὅποταν ὁ τελευταῖος αὐτῶν βασιλεὺς Σεδεκίας καθηρέθῃ—καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐποχῆς ἤρξατο ἡ μακρὰ τῆς τιμωρίας περίοδος—οἱ προφητευθέντες «ἐπτὰ καιροί», ἦτοι 2520 ἔτη.

Ἐν τῇ Γραφῇ εἰς «καιρὸς» χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ἐνὸς ἔτους, εἴτε κατὰ γράμμα ἐκλαμβάνηται τὸ ἔτος εἴτε καὶ συμβολικῶς· ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον ἀπηγγέλθη μία οἰαδήποτε προφητεία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γνωσθῇ ἂν ὁ μνημονευόμενος «καιρὸς» ἦν κατὰ γράμμα τοιοῦτος, ἢ συμβολικός. Οἱ προφῆται ἐξηρεύνησαν ἐπιμελῶς, πλὴν εἰς μάτην, ὅπως γνωρίσωσιν εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν (κατὰ γράμμα ἢ συμβολικὸν τοιοῦτον), ἐφάνερωνε τὸ Πνεῦμα. (Α . Πέτρο. α' . 11). Τὸ συμβολικὸν ἔτος, ὡς τούτου γίνεται χρῆσις ἐν τῇ προφητείᾳ, ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σεληνιαίου ἔτους—συνισταμένου ἐκ δώδεκα μηνῶν ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν ἐκάστων, ἢ

ἐκ τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα ἡμερῶν, — ἐκάστης ἡμέρας ἀντιπροσωπευούσης καὶ ἐν ἔτος. Συνεπῶς εἰς «καιρὸς», ἡ ἔτος, εἰς εἶναι συμβολικὸς τοιοῦτος, σημαίνει τριακοσίας ἐξήκοντα (360) συμβολικὰς ἡμέρας, καὶ «ἐπτὰ καιροὶ» ἐκπροσωποῦσι δύο χιλιάδας καὶ πεντακοσίας εἴκοσι. ($7 \times 360 = 2520$) συμβολικὰς ἡμέρας, ἥτοι 2520 ἔτη κατὰ γράμμα.

Τὸ παρουσιαζόμενον ἤδη ἐνταῦθα ζήτημα εἶναι. Ἦσαν κατὰ γράμμα ἢ συμβολικοὶ οἱ «ἐπτὰ οὗτοι καιροί», Ἐννοοῦσιν οὗτοι ἐπτὰ ἔτη, ἢ δύο χιλιάδας καὶ πεντακόσια εἴκοσιν ἔτη; Ἀπαντῶμεν ὅτι οἱ καιροὶ οὗτοι εἶναι συμβολικοὶ καιροί, 2520 ἔτη. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ ἐννοηθῶσιν ὥς ἐπτὰ κατὰ γράμμα ἔτη, διότι ὁ Ἰσραὴλ ὑπέστη πολλὰς ἄλλας αἰχμαλωσίας μακροτέρας διαρκείας. Οὗτοι, ἐπὶ παραδείγματι, ἐδούλευσαν τὸν βασιλέα τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη (Κριταὶ γ' . 8), τὸν βασιλέα τοῦ Μωάβ ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ἔτη (Κριταὶ γ' . 14), τὸν βασιλέα Ἰαβεὶν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη (Κριταὶ δ' . 2, 3), διετέλεσαν ὑπὸ τοὺς Φιλισταίους ἐπὶ μίαν περίοδον ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν, καὶ ἐπὶ μίαν ἄλλην ἐκ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν (Κριταὶ ι . 7, 8, ιγ . 1), ἐκτὸς τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίας. Πᾶσαι αἱ περίοδοι αὗται ὑπῆρξαν κατὰ πολὺν μακρότεραι τῶν «ἐπτὰ καιρῶν» ἢ ἐπτὰ ἐτῶν κατὰ γράμμα· ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἐπτὰ οὗτοι καιροὶ μνημονεύονται ὥς ἡ τελευταία ἢ μεγίστη καὶ τελικὴ τιμωρία, ἔπεται ὅτι οἱ ἐν τοῖς ρηθῆσι χωρίοις «καιροὶ» μαρτυροῦνται ὄντες συμβολικοί, καὶ οὐχὶ κατὰ γράμμα καίτοι ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις, ἣτις μεταφράζεται ὥς «ἐπτὰ καιροὶ» ἐν τῷ Λευϊτικῷ καὶ . 18, 21, 24, 28, εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις, ἣτις μεταφράζεται ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐν Δανιὴλ δ' . 16, 23, 25, 32, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι ἐν τῷ Δανιὴλ ἐπιπροστίθεται ἡ λέξις ἰδὸν, ἐνῶ ἐν τῷ Λευϊτικῷ παραλείπεται ὥς ὑπονοουμένη. Ἰδιάζουσα δ' ἐπίσης σύμπτωσις εἶναι ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἀπαντᾷ τετράκις ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἀνωτέρω περιπτώσεσιν. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Ναβουχοδονόσορος ταῦτα ἦσαν ἔτη κατὰ γράμμα, ἀλλὰ, ὥς θέλομεν ἶδει, ὁ τε Ναβουχοδονόσορ καὶ οἱ «ἐπτὰ καιροὶ» Του ἦσαν τύποι.

Οἱ «ἐπτὰ καιροὶ» τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ναβουχοδονό-

σορος (Δανλ. δ' . 16, 23—26.) ἀπεδείχθησαν ὄντιες ἐπὶ ἔτη κατὰ γράμμα, ὅποταν οὗτοι ἐξεπληρώθησαν πράγματι ὡς ἐπὶ ἔτη. Οὕτω δ' ἐπίσης ἡ ταπείνωσις τοῦ Ἰσραήλ, καὶ τοῦ κόσμου ἐν γένει ὑπὸ τὰς «ὑπαρχούσας ἐξουσίας», ἀπεδείχθη οὕσα ἐπὶ συμβολικῶν καιρῶν διαρκείας—ἥτοι δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων εἴκοσιν ἐτῶν κατὰ γράμμα. Ὑπολείπονται εἰσέτι ἐπὶ ἔτη πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ἐκπλήρωσιν τῆς περιόδου ταύτης. Τὰ πάντα δὲ καὶ ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν συνεργοῦσιν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς κυριαρχίας αὐτῆς τῶν Ἑθνῶν, καὶ διὰ τὴν ἐπεισαγωγὴν τῆς αἰωνίου δικαιοσύνης καὶ πασῶν τῶν εὐλογιῶν τῆς πρὸς τὸν Ἰσραήλ καὶ πᾶσαν τὴν οὐστενάζουσαν κίσειν Καινῆς Διαθήκης.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΚΑΙΡΩΝ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ.

Ἡ μακρὰ περίοδος (τῶν ἐπὶ καιρῶν, ἡ 2520 ἐτῶν) τῆς τιμωρίας τοῦ Ἰσραήλ, εἶναι ἡ περίοδος τῆς κυριαρχίας τῶν Ἑθνῶν—«οἱ καιροὶ τῶν Ἑθνῶν». Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἤδη κατεδείξαμεν, «οἱ καιροὶ τῶν Ἑθνῶν» ἤρχισαν τὸ 606ον ἔτος Π. Χ., καὶ μέλλουσι νὰ διαρκέσωσι δύο χιλιάδας καὶ πεντακόσια εἴκοσι ἔτη, ἔπεται ὅτι θὰ λήξωσιν εἰς τὸ 1914 Μ. Χ. (2520—606=1914). Τότε αἱ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου (Λευϊτ. κοτ'. 44, 45) ἀναφερόμεναι εὐλογίαι θέλουσιν ἐκπληρωθῇ. Ὁ Θεὸς θέλει ἐνθυμηθῇ καὶ ἐκπληρώσει πρὸς τὸν Ἰσραήλ τὴν Διαθήκην ἣν ἔκαμε πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν—Ρωμ. ια'. 25—27.

Τοῦτο δύναται νὰ καταδειχθῇ εἰς τινας σαφέστερον ὡς ἐξῆς: Οἱ «ἐπὶ καιροὶ» τῆς τιμωρίας τοῦ Ἰσραήλ= 2520 ἔτη
Οἱ καιροὶ οὗτοι ἤρχισαν ὅποταν ἡ προθεσμία
τῆς ἐξουσίας παρεχωρήθη εἰς τοὺς Ἑθνικούς,
τὸ ὅποῖον, ὡς κατεδείξαμεν, ἐγένετο κατὰ τὸ
606 Π. Χ. Ἐπομένως, κατὰ τὸ 1 Μ. Χ. εἰ-
χον παρέλθει 606 »
ἐκ τῆς περιόδου των αὐτῆς, τὸ δὲ ὑπόλοιπον —————
ὑποδεικνύει τὴν Μ. Χριστὸν χρονολογίαν δηλ. 1914

Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι μία ἡμέρα εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ ἑνὸς ἔτους εἰς τὰς συμβολικὰς προφητείας ἐν τῇ Γραφῇ, παραθέ-

τομεν τα ἐπόμενα παραδείγματα, ἐν οἷς οὕτω ἐξεπληρώθη :—

(α) Ἡ περίπτωσις τῶν κατασκόπων, οἵτινες περιεπλανήθησαν ἐπὶ τεσσαρακοντα ἡμέρας κατασκοπεύοντες τὴν γῆν Χαναάν, καὶ ἥτις ἐχρησίμευσε τύπος τῆς ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη περιπλανήσεως τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ—Ἀριθμ. ιδ' . 33—34.

(β) Ὅποταν ὁ Θεὸς ἀνήγγειλε πρὸς τὸν Ἰσραὴλ διὰ τοῦ Ἰεζεκιὴλ περίοδόν τινα συμφορῶν, ἐχρησιμοποίησε τὸν ἐν λόγῳ προφήτην ὡς μέσον ὅπως συμβολίσῃ τὴν περίοδον αὐτὴν, εἰπὼν, «ἐκάστην μίαν ἡμέραν προσεδιώρισα εἰς σὲ ἀντὶ ἐνὸς ἔτους.—Ἰεζκλ. δ' . 1—8.

(γ) Εἰς τὴν ἀξιοσημείωτον ἐκείνην καὶ ἤδη πεπληρωμένην προφητείαν τοῦ Δανιὴλ θ' . 24—27, ἣν ἐξητάσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ καταδεικνύεται ὁ χρόνος τῆς κρίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς ἐπίσης τὰ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθήσαντα ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοίας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων «ἐξεκόπη ὁ Μεσσίας», συμβολικοῦ χρόνου καὶ πάλιν γίνεται χρῆσις. Διότι ἐκάστη ἡμέρα τῶν ἐβδομήκοντα συμβολικῶν ἐβδομάδων ἀντεπροσώπευεν ἓν ἔτος, οὕτω δὲ καὶ ἐξεπληρώθη.

(δ) Ἀφ' ἐτέρου ἐν Δανιὴλ ζ' . 25, καὶ ιβ' . 7 ἡ περίοδος τῆς ἐπικρατήσεως τῆς Παπασύννης δίδεται ἐκεῖ ὡς τρεῖς καιροὶ καὶ ἡμίους· γνωρίζομεν δὲ (καὶ θέλομεν ἀποδείξει τοῦτο ἐν τῷ παρόντι τόμῳ), ὅτι αὕτη ἐξεπληρώθη ἐπὶ χίλια διακόσια ἐξήκοντα ἔτη ($360 \times 3\frac{1}{2} = 1260$). Ἡ αὕτη περίοδος ἀναφέρεται καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως : Ἐν τῷ ιβ' . κεφ. 14 ἔδαφ. αὕτη ὀνομάζεται ὡς τρεῖς καιροὶ καὶ ἡμίους καιρὸς ($360 \times 3\frac{1}{2} = 1260$). Ἐν δὲ τῷ ιγ' . 5 ὁρίζεται πάλιν ὡς τεσσαράκοντα καὶ δύο μῆνες ($30 \times 42 = 1260$)· καὶ ἐν τῷ ιβ' . 6 ἀποκαλεῖται πάλιν χίλια διακόσια ἐξήκοντα ἡμέραι. Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν προφητειῶν αὐτῶν θέλει ἐξετασθῇ ἰδιαιτέρως μετὰ ταῦτα. Ἀρκετὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος χρησιμοποίησις τῆς λέξεως «καιροί», ἀλλαχοῦ τῶν Γραφῶν, συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐνταῦθα χρῆσιν τοῦ ὅρου τούτου—τοὔτέστιν ὅτι, ἐν τῇ συμβολικῇ προφητείᾳ, εἰς καιρὸς εἶναι ἐν συμβολικόν

ἔτος ἐκ τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν. Τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι τρεῖς καιροὶ καὶ ἥμισυς καιρός, οἵτινες ὀρίζονται ὡς μέτρον διὰ τοὺς θριάμβους τῆς ἀποστατίδος Ἐκκλησίας, ἐξεπληρώθησαν εἰς χίλια διακόσια ἐξήκοντα ἔτη, εἶναι ἐπαρκῆς ἀπόδειξις τῆς ἀρχῆς ἐφ' ἧς ὑπολογίζονται οἱ «ἐπτὰ καιροὶ» τῆς κυριαρχίας τῶν Ἑθνῶν ($360 \times 7 = 2520$), ὡς ἐπίσης ὅτι τὸ τέλος αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὡς λαμβάνον χώραν τὸ 1914 Μ. Χ. διότι ἂν οἱ τρεῖς καιροὶ καὶ ἥμισυς ἀποτελοῦσι 1260 ἡμέρας (ἔτη), οἱ ἐπτὰ καιροὶ ἀποτελοῦσι διπλασίαν ἀκριβῶς περιόδον χρόνου, τοῦτέστιν 2520 ἔτη.

Ἐὰν οἱ «ἐπτὰ καιροὶ» τοῦ Ἰσραὴλ ἐξεπληροῦντο εἰς καιροὺς κατὰ γράμμα (εἰς ἐπτὰ ἔτη), αἱ εὐλογίαι, αἱ ἐξησφαλισμέναι ὑπὲρ αὐτῶν διὰ τῆς πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν ἄνευ ὄρων διαθήκης τοῦ Θεοῦ, ἤθελον ἐπακολουθήσει ἀμέσως (ἴδε Λευϊτ. κατ'. 45. Ρωμ. ια'. 28). Ἀλλὰ τοιοῦτόν τι δὲν ἐγένετο εἰσέτι. Οὗτοι δὲν ἀπέλανον εἰσέτι τὰς ὑποσχεθείσας ἐκείνας εὐλογίας· ἡ δὲ Διαθήκη ἐκείνη δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ, λέγει ὁ Παῦλος (Ρωμ. ια'. 25, 26), μέχρις οὗ ἡ ἐκλεκτὴ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τελειωθῇ, συμπληρωθῇ, ὡς ὁ ἐλευθερωτὴς αὐτῶν, μέσω τοῦ ὁποίου ἡ διαθήκη αὕτη θέλει τεθῇ ἐν ἐνεργείᾳ. «Αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ διαθήκη τὴν ὁποίαν θέλω κάμει πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ: Μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας [τοὺς ἐπτὰ καιροὺς τῆς τιμωρίας], λέγει Κύριος, θέλω θέσει τὸν νόμον μου εἰς τὰ ἐνδόμυχα αὐτῶν, καὶ θέλω γράφει αὐτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ θέλω εἶσθαι Θεὸς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαὸς μου. Καὶ δὲν θέλουσιν διδάσκει πλέον ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων, Γνωρίσατε τὸν Κύριον· διότι πάντες οὗτοι θέλουσι μὲ γνωρίζει ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν λέγει Κύριος, διότι θέλω συγχωρήσει τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν δὲν θέλω ἐνθυμεῖσθαι πλέον. (Ἱερμ. λα'. 33, 34, Ἑβρ. ι'. 16, 17). «Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις [ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς εὐνοίας, αἵτινες θὰ ἐπακολουθήσωσι τοὺς ἐπτὰ καιροὺς τῆς τιμωρίας], δὲν θέλουσι λέγει πλέον, Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφρακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἡμωδίασαν· ἀλλ' ἕκαστος θέλει ἀποθνήσκει

διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ· πᾶς ἄνθρωπος ὅστις φάγη τὸν ὀμφακα τούτου οἱ ὀδόντες θέλουσι αἰμωδιάσει.—'Ιερμ. λα'. 29, 30.

Ἡ ἐκ Βαβυλῶνος ἐπιστροφή, κατὰ τὸ τέλος τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν, δὲν, ἦτο ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν Ἑθνῶν· διότι οἱ Ἰσραηλῖται διετέλεσαν φόρου ὑποτελεῖς καὶ μετὰ ταῦτα. Ἡ ρηθεῖσα ἐπιστροφή συνετέλεσεν ἀπλῶς ὅπως τηρήσῃ ἡνωμένον τὸν λαὸν πρὸς ὃν ὁ Μεσσίας ἔμελλε νὰ προσφερθῇ. Μὲ τὸ γεγονὸς ὑπ' ὅψιν ὅτι οἱ Ἰσραηλῖται διετέλουν ὑποτελεῖς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἑθνῶν; καὶ καθ' ὃν χρόνον οὗτοι ἐδούλευον ὑπὸ τὰ Ἑθνη, ὁ Κύριος ἡμῶν διεκήρυξεν ὅτι οὗτοι ἡθελον ἐξακολουθήσει καταπατούμενοι, ἕως οὗ οἱ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν λήξωσιν ἢ πληρωθῶσιν. Ὁ κόσμος δὲ παρίσταται μάρτυς τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἑθνῶν τιμωρία τοῦ Ἰσραὴλ ὑπῆρξε συνεχῆς ἀπὸ τοῦ 606ου ἔτους Π. Χ., ὅτι αὕτη διαρκεῖ εἰσέτι, καὶ ὅτι δὲν ὑφίσταται λόγος νὰ προσδοκᾷ τις τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀναδιοργάνωσιν πρὶν τοῦ 1914 Μ. Χ., ὅπερ εἶναι τὸ ὄριον τῶν «ἐπὶ καιρῶν» των—τῶν 2,520 ἐτῶν. Ἀλλ' ὥς ἡ μακρὰ αὕτη περίοδος τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν τιμωρίας πλησιάζει περὶ τὸ τέλος της, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν σαφεῖς ἐνδείξεις ὅτι ἡ ἐξηραμένη συκῇ ἀρχίζει βλαστάνουσα, δεικνύουσα ὅτι ὁ χειμὼν τοῦ κακοῦ τελειώνει, καὶ τὸ θῆρος τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας προσεγγίζει, ὅπερ καὶ θέλει ἀποκαταστήσει αὐτοὺς τελείως εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν αὐτοῖς κληρονομίαν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὅτι ἀπὸ τοῦδε καταβάλλονται τόσαι μεγάλαι προπαρασκευαί, καὶ ὑφίστανται τόσαι ἐλπίδες, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν γῆν, εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ ἰσχυρὰ μαρτυρία τῶν καιρῶν, ἐπιβεβαιωτικὴ τῆς Γραφικῆς αὐτῆς διδασκαλίας. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν σημασίαν τοῦ τοιούτου γεγονότος, ὄρα Τόμον Α'. σελίδας 323—337.

ΕΤΕΡΑ ΤΙΣ ΣΕΙΡΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ.

Ἐτέρα τις ἄποψις τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν παρουσιάζεται ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Δανιήλ—Κεφάλ. δ'. Ἐνταῦθα ἡ ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς ἀρχικὴ κυριαρχία, ἡ μετὰθεσις ταύτης, καὶ